

барътъ гледа до триста души конници и въоръжени селяны които ся промъквахъ между множеството. Той ся смушава и иска да отпъди тѣзи непознаты люде, но Перони ги прѣпоръчва като прѣданны помощници, заповѣдва имъ да отяхнѣтъ и ввежда ги въ храмътъ. Внезапно, когато диктаторътъ на едно съ първосвященника вѣрвѣхъ между народа, гръмнува една пушка и ядрото (коршумътъ) свирнува край ушитъ му. — Прѣдателство! извика, и петъ други пушки го помѣратъ, гръмнуватъ и не случатъ го.Тогазъ Перони като побѣгва, народътъ който видѣ прѣдводителя си спасенъ като отъ чудо, въ единъ мигъ скостря тристата селяны които бѣхъ прибѣгнали при подножіето на олтара и въ обаятія на свещеницѣтъ. Натѣкѣ главѣтъ имъ на сулицы наредъ по купѣтъ, а женитъ и дѣцата навѣрляхъ труповетъ имъ на псетата.

И тѣй прѣдателскій-тъ ковъ ся открыва, и първитъ виновници ся прѣсѣдуютъ. Въмѣсто Мадалони, народътъ улавя Карафа въ нѣкой мѣнастырь, единъ мясникъ (касапинъ) му отрѣзва главѣтъ и трупътъ му занасятъ на главатара, който го излага на позоръ на едно съ другитъ си отъ тозъ видъ побѣдоносія.....

Ето дѣ докара опоеніето на силѣтъ и на мщеніето сиромаха рыбаринъ Неаполскый! Нека приложимъ и вѣтрѣшното изобличеніе на съвѣстѣтъ, защото чисто бѣше още сърцето му и здравъ духътъ му, на неможаше да направи да мѣкне гласътъ който въ душѣтъ му казуваше — увиличашъ ся въ прѣстъпленіе! — или па да забрави сладкото въспоминаніе на Амалфіо, коего му идеше на умѣтъ и въ срѣдъ огньтъ и крѣвѣтъ.

На утрѣшний день самъ той настрѣхнува за безначаліето което докара, щото отъ отеческый управитель станѣ мечникъ (джелатинъ), въспостави пакъ редѣтъ въ природно безреднитъ си полчища..... И макаръ че не бѣше още уничтожилъ прѣдписаніето за смъртътъ на Мадалони, пусна